

A NAGY SIKERŰ FILM 3D-BEN A MOZIKBAN!
AHOL ISTENEK JÁRNAK, OTT SZÖRNYEK IS LESZNEK

PERCY JACKSON
SZÖRNYEK TENGERE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

SZÖRNYEK TENGERE

PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIAK

I. SZATÍR AZ ESKÜVŐI RUHABOULTBAN

Rémálmom így kezdődött: egy tengerparti kisváros kihalt utcáján álltam. Dühöngő vihar, éjnek évadja. Az út menti pálmafákat veri az eső. Mögöttük csiricsáré épületek, bespalettázott ablakokkal. Alig egy háztömbnyire, a hibiszkuszszoron túl az óceán morajlott.

„Floridában vagyok” – eszméltem rá, de hogy honnan tudtam, amikor még sohasem jártam ott, titok marad.

Patakopogás ütötte meg fülem. Hátrafordultam, és Grovert vettem észre, a barátomat, aki épp az életéért futott.

Patákat mondtam, nem tévedés.

Grover ugyanis szatír. Csípőtől felfelé ugyanúgy néz ki, mint a többi bandákba verődött tini: alig serdülő szakáll, virító pattanások. A járása egy kissé furcsa, de amíg meg nem látod valódi virgácsait (addig örülj, amíg nem látod!), eszedbe sem jutna, hogy nem emberrel van dolgod. Patában végződő szőrös kecskelábait mülábbal és buggyos farmerrel álcázza.

Grover hatodik óta a legjobb barátom, vele és egy Annabeth nevű lánnyal vágunk neki a kalandnak, melynek tétje nem kevesebb volt, mint hogy megmentjük-e a világot. Grovert július óta nem láttam. Azóta, hogy egymagában olyan küldetésre indult, melyről szatír még nem tért vissza...

De térjünk vissza az álmomra: Grover kecskefarkát lengetve, kezében a cipőjével – ahogy mindig szokta, ha menekülésre kerül

sor – iszkolt. Ajándékboltok és szörfkölcsönzők előtt spurizott el, miközben a vihar földig hajlította a fákat.

Úgy tűnt, szatír barátomat halálra rémítette valami. A tengerpartról jöhetett, mert szőrére csillogó, arany homokszemek tapadtak. Kétségbeesetten igyekezett kereket oldani a... Nos, mi elől is? Ezt akkor még nem tudtam én sem.

A vihar baljós zúgását hátborzongató morgás nyomta el. Grover mögött, az utca végében sötét árnyék imbolygott, néha nekiütközött egy-egy lámpaoszlopnak. A szétszakadó vezetékekből szikraeső zuhogott.

Grover botladozva szaladt, hol felnyűszített félelmében, hol maga elé motyogott valami olyasmit, hogy: – Meg kell lógnom, hogy figyelmeztessem őket!

Látni akkor még mindig nem láttam, mi lehet a nyomában, csak a morgását hallottam, és a szitkozódását.

Grover egy sarokhoz érve tétovázni kezdett, merre is induljon. Végül sikerült döntenie – befutott az egyetlen zsákutcába. Kijárat sehol, csak boltok garmadája. Visszafordulnia késő volt. Hirtelen egy ajtót tárt ki a közelében a szél. A sötét kirakat fölött a következő felirat állt: St. Augustine Esküvői Ruhabolt.

Barátom berohant, és lebukott a dobozok mögé.

A szörny elhaladt a kirakat előtt. Szinte még álmomban is éreztem bűzét, ami orrfacsaró kombinációja volt az ázott birkaszőrnek és a rothadó húsnak. Ilyen bűdös tényleg csak egy szörny lehet: akár egy bűzborz, ami hagymát evett.

Grover remegett, mint a kocsonya. Leste, ahogy a szörny árnyéka végigsöpör a háta mögötti falon. Csend, csak az eső kopogott. Talán elment, gondolta Grover, és ajkát megkönnyebbült sóhaj hagyta el.

A következő pillanatban, mintha villám vágott volna bele, a bolt utcafrontja szétrobbant, és egy mély hang ezt bömbölte:

– ENYÉÉÉM VAAAGY!

Egész testemben reszketve ültem fel az ágyamban.

Se vihar, se szörnyeteg.

Csak a kora reggeli napsugár.

És egy árnyék suhant el épp az ablakom előtt – remélhetőleg emberé. Ekkor kopogtak az ajtómon:

– Percy, ideje felkelni! – kiáltotta anyám, mire az árnyék hipp-hopp eltűnt.

Bizonyára még mindig álmodom, gondoltam, hiszen az ötödik emeleten laktunk, és a tűzlétra olyan rozsdás volt, hogy bárki alatt leszakadt volna. Nem lehetett senki az ablaknál.

– Gyerünk, ez az utolsó napod a suliban! Büszke lehetnél magadra!

– Megyek már! – nyugtattam anyát, de mielőtt felkeltem volna, még a párnám alá nyúltam, és előhúztam egy golyóstollat. *Anakluszmosz* – olvastam el rajta sokadszorra a görög feliratot, mely annyit tesz: Háborgó Árapály.

Már éppen le akartam csavarni a kupakját, de valami visszatartott. Már magam sem tudtam, mikor nyitottam ki utoljára.

Ráadásul anyám is megtiltotta, hogy halálos fegyvereket használjak a lakásban. Amikor egy gerelyt rosszul hajítottam el, és levertem vele az összes porcelánját, elszakadt nála a cérna. Árapályt az éjjeliszekrényre tettem, és kimásztam az ágyból. Kapkodva felöltöztem, és igyekeztem nem gondolni sem az álombéli szörnyre, sem az árnyéokra az ablakom előtt.

Meg kell lógnom, hogy figyelmeztessem őket!

Mire akart figyelmeztetni Grover? És kiket?

Három ujjamat a szívemre helyeztem, úgy, mintha ki akarnám tépni. Grover tanított meg erre az ősi mozdulatra, amivel távol tarthatod a gonoszt.

De mit foglalkozom annyit egy álommal?!

Ez az utolsó napom a suliban, és anyának igaza volt, büszke lehetek magamra. Végre sikerült egy évet végigcsinálnom úgy, hogy nem rúgtak ki. Nem történt egyetlen fura baleset sem. Egyetlen osztálytermet sem tettem csatatérré, egy tanár sem változott szörnyeteggé, hogy aztán meg akarjon ölni robbanó házi feladattal vagy mérgezett iskolatejjel. Holnap elindulhatok kedvenc helyem, a Félvér Tábor felé.

Már csak egyetlen nap, és mehetek. Nem szűrom el ezt az utolsó napot.

Nem is sejtettem, mekkorát tévedek. Mint mindig.

Reggelire anyám kék tojást sütött, és kék palacsintát. Ilyen vicces anyám van, a kivételes napokat kék ételekkel ünnepli meg. Azt hiszem, ezzel is csak biztatni akarja magát, hogy minden lehetséges. Ha kék palacsinta lehet a tányéron, miért ne végezhetné el Percy Jackson a hetediket?! Az élet apró csodái.

Amíg ettem, anyám az egyenruhájában mosogatott. Csillagos, kék szoknya és fehér-piros csíkos ing. Ebben árulja az édességet az Édes Amerikában. Hosszú haját lófarkba fogta.

A palacsinták isteniek voltak, de valahogy mégsem ízlettek úgy, mint általában. Ezt anya is észrevette.

– Jól vagy, Percy? – hajolt hozzám.

– Istenien!

Ő az, akinek nem hazudhatok, átlátott rajtam akkor is, megtörölte a kezét, és leült velem szemben.

– A sulis, vagy...

Be sem kell fejeznie a mondatát, tudom, mit akar kérdezni.

– Grover bajban van – vágtam rá nyomban, és elmeséltem az álmomat.

Anyám csücsörített egyet a szájával. Nem sokat beszélünk itt-hon a *másik* életemről, mert megpróbálunk normális családnak látszani, de anyám pontosan tudja, mit jelent nekem Grover.

– Emiatt ne nyugtalankodj! Grover már nagy szatír, ha bajban lenne, már értesítést kaptunk volna a... a táborból... – Megmerevedett, ahogy kimondta a tábor szót.

– Mi a baj?

– Semmi – felelte. – Tudod mit? Ma délután megünnepeljük a sulis végét, elviszlek téged és Tysont a Rockefeller Centerbe, tudod, abba a gördeszkaboltba, amit úgy imádsz.

Ez aztán a mézesmadzag! Állandóan spórolnunk kell. Nem engedhetünk meg magunknak semmi luxust anyám esti iskolája és az én magánsulimon kívül, úgyhogy nem sűrűn járunk gördeszka-boltokba. És valami nem tetszett a hangjában.

– Várj egy percet! Ma este nem pakolnunk kellene?

– Ó, drágám, ami a tábort illeti... – rázta meg a törlőrongyot. – Üzenetet kaptam Kheiróntól.

Szívem a torkomban dobogott. Kheirón a tábor igazgatója, nem lépne velünk kapcsolatba, ha nincs rá komoly oka.

– Mit üzent?

– Hogy a tábor nem biztonságos. Jobb lenne, ha elhalasztanánk az utazást...

– *Elhalasztani?* Mi az, hogy nem *biztonságos*? Félvér vagyok, számomra nincs biztonságosabb hely a tábornál...

– Általában, de nem most, amikor bizonyos problémák...

– *Miféle* problémák?

– Percy, maradjunk abban, hogy délután megbeszéljük. Talán még maga Kheirón sem tudja, mi folyik a szigeten, nemhogy én!

Agyamban számtalan kérdés zakatolt. Miért nem biztonságos a tábor? Feltettem volna őket, de az óra fél nyolcat ütött.

– Indulj, Percy! Ne várasd meg Tysont!

– De...

– Semmi de, majd délután megbeszéljük! Nyomás a suliba!

Semmihez nem fűlött kevésbé a fogam, mint a suliba menéshez. De anyám bedobta azt az érzékeny-kislány nézését, amivel figyelmeztetett: még egy kérdés, és sírva fakad. Mellesleg Tysonnal kapcsolatban is igaza volt. Találkozóm volt vele a metróban, és ha nem megyek, magába zuhan, mert retteg egyedül földalattizni.

Gyorsan összepakoltam a dolgaimat, de az előszobában visszafordultam:

– Anya, az a dolog a táborral szerinted kapcsolatban van az ál-mommal és Groverrel?

Lesütötte a szemét.

– Délután elmondok mindent, vagy legalábbis, amennyit tudok az ügyről.

Nagy nehezen elköszöntem, és leslisszoltam a lépcsőn.

Akkor még nem tudtam, hogy a délutánra beígért beszélgetésből semmi sem lesz, ahogy azt sem, hogy nem alszom otthon egy jó darabig.

Kiléptem a házból a napsütésbe. A szemben lévő épület barna homokkő falán sötét árnyék suhant át – emberi sziluett, pedig senki nem járt az utcán.

Csak egyetlen pillanatra láttam, aztán eltűnt.

2. ΚΑΠΠΙΒΆΛΦΘΙ

Anap úgy indult, ahogy szokott: normálisan. Már amennyire egy nap normálisan kezdődhet a Meriwether iskolában.

Ez ugyanis egy úgynevezett alternatív sulis. Babzsákokon ülünk, ahelyett, hogy egy pad mögött görnyednénk, nem kapunk osztályzatot, a tanárok farmerban és Metallica-pólóban tanítanak.

Nekem épp megfelel, mivel ADHD vagyok, azaz figyelemhiányos hiperaktivitás-zavaros, diszlexiával megspékelve, mint a legtöbb félvér. Normális suliban esélyem sem lenne, kirúgnának. Az volt a baj a Meriwetherrel, hogy a tanárok mindig a dolgok derűs oldalát nézték, a gyerekek pedig... Nos, ők nem voltak mindig olyan derűsek.

Vegyük az első órát, ami aznap történetesen angol volt. *A legyek urát* olvastuk, amelyben egy csapat srác hajótörést szenved egy szigeten, és mind bekattannak. Ebből kiindulva a tanárunk év végi vizsga gyanánt tanári felügyelet nélkül kiküldött minket egy teljes órára az udvarra, hogy vajon mi történik. Hát az történt, hogy a hetedikesek és a nyolcadikosok között sor került egy gatyarángató versenyre, két kavicsdobálásra és egy heves kimenettelű kosárlabdameccsre. A sulis ügyeletes nagymenője, Matt Sloan volt a főkolompos.

Matt nem volt nagy és erős, de igyekezett annak látszani. Szeme akár egy pitbullé, sötét haja merő kóc. Hanyag eleganciával öltözködött, mint aki azzal tüntet, mennyire nem érdekli szülei

pénze. Az első fogából akkor tört le egy darab, amikor elcsaklizta apja Porschéjét, hogy autózgasson egy kicsit, és nekiment a „Lassítson! Gyerekek az úton!” táblának.

Szóval Sloan mindenkinek megrángatta a gatyáját, de Tysonnal ráfaragott. Tyson volt a Meriwether iskola egyetlen hajléktalan nebulója. Ha anyámmal jól sejtjük, kiskorában megszabadultak tőle a szülei, mert olyan... furcsa volt. Majd' két méter magas, és olyan masszív testfelépítésű, akár a jeti, ennek ellenére állandóan nyavalygott, és mindentől berezelt, még a saját árnyékától is. Arca minden szimmetriát nélkülözött, és meglehetősen állatias volt. A szeme színéről nem tudnék számot adni, mert a kapafogainál magasabbra már nem láttam. Hangja férfiasan mély, de a témái gyerekesek. Azt hiszem, azért, mert a Meriwether előtt nem járt még iskolába. Foltos farmert hordott, csónaknyi cipőt és lyukas flanelinget. Búzlött, mint a New York-i metró, mert valóban ott volt az otthona, egy hűtő kartondobozában rendezkedett be a 72. utcánál.

A Meriwether iskola szociális gondozás címén vette fel, így mindenki nagyon büszke lehetett magára. A baj csak az volt, hogy Tyson senki sem szerette. Miután kiderült, hogy egy gorillabőrbe bújt anyámasszony katonája, az ugratások céltáblája lett. Azt hiszem, én voltam az egyetlen barátja, amiből az következik, hogy nekem is ő volt az egyetlen cimborám.

Anyám megpróbált segíteni, de hiába koptatta a száját az intézményvezetőségénél, hogy karolják fel jobban, hiába kereste meg a szociális segítőköt, ők váltig állították, hogy a fiú nem létezik, mert átfésülték az említett utca minden négyzetcentiméterét. Hogy hogyan nem találták meg a hegyomlásznyi Tyson, aki ráadásul egy hűtőszekrény dobozában héderezik, máig rejtély a számomra.

De visszatérve a gatyarángató Sloanra: Tysonnál is bepróbálkozott, de a fiú egy kicsit túl hirtelen reagált, minek köszönhetően

Sloan öt métert repült, és végül belegabalyodott a pisisek hintájának kötelébe.

– Te korcs patkány! – kiáltotta Sloan. – Miért nem takarodsz vissza a lyukba, ahonnan jöttél?!

Tyson ezt nagyon a szívére vette, leült sírni a mászókára, kezébe temette arcát, és annyira rázta a zokogás, hogy a vasrúd meghajlott alatta.

– Vegyél vissza, öreg – siettem Tyson védelmére.

– Mit vagy úgy oda ezért a torzszülöttért? Ha nem barátkznál vele, talán még mások is szóba állnának veled – förmedt rám Sloan.

Ökölbe szorítottam a kezem, és csak remélni tudtam, hogy az arcom nem annyira vörös, amennyire lángolni érzem.

– Ő nem torzszülött, ő csak...

Hiába gondolkoztam valami frappáns válaszon, nem jutott eszembe semmi, de Sloan úgysem figyelt rám. Undorító haverjaimmal épp röhögőgörcsöt kaptak. Azt hittem, hallucinálok, vagy mi, mert Sloan mellett most nemcsak a szokásos sleppje – két-három balfék – állt, hanem sokkal többen voltak, ráadásul olyanok, akiket ezelőtt soha nem láttam.

– Majd a tesiórán megkapod a magadét. Halott vagy, Jackson – sziszegte Sloan.

Az alternatív angolóra végén befutott tanárunk, Mr. De Milo, és a csatatéren biztosított bennünket arról, hogy tökéletesen megértettük *A legyek urát*, és átmentünk a vizsgán. Azt is hozzátette, hogy belőlünk soha, de soha nem lesznek erőszakos felnőttek. Matt Sloan bólogatott a legbuzgóbban, majd rám vigyorgott csorba fogával.

Tyson bögött, meg kellett ígérnem, hogy meghívom egy mogyoróvajas szendvicsre, ha abba hagyja végre.

– Ugye, nem vagyok torzszülött? – nézett rám.

– Dehogy – csikorgattam a fogamat. – Matt Sloan az.

– Te vagy a legjobb barátom, mi lesz velem nélküled jövőre, ha... Ha többé nem... – remegett a hangja.

Tyson attól félt, hogy a jótékonysági keretből kifutva az iskola vezetői visszaküldik az utcára. Ismerve a sulis fejesét, biztos voltam benne, hogy ha így alakulna, azzal sem fáradnak majd, hogy megbeszéljék velem.

– Ne aggódj, nagyfiú, minden rendben lesz – lódítottam, mire ő hálásan nézett rám. Micsoda egy hazug vagyok! Hogyan ígérhettem olyasmit egy utcagyereknek, hogy minden rendben lesz...

Következő óránk kémia volt. Mrs. Tesla kiadta a vizsgafeladatot: addig kell kevergetnünk a vegyszereket, amíg nem sikerül valakinek felrobbantania valamit. Az én párom Tyson volt, aki virslíujjaival meg sem tudta fogni a lombikot, és addig ügyeskedett, akarom mondani ügyetlenkedett, míg az egyiket a szemetembe nem lökte. A kukából narancssárga füstgomba szállt fel.

Miután Mrs. Tesla evakuálta a termet, és szólt a bátor takarítóbrigádnak, megesküdött, hogy Tyson és én kémikusok leszünk, mert még nem találkozott olyan diákkal, aki kevesebb mint harminc másodperc alatt felrobbantotta volna a labort.

De legalább nem unatkoztunk délelőtt, és azon sem volt időm rágódni, mi történhetett a táborban, és milyen üzenetet hordozhat az álmom, melyben Grover veszélyben volt.

A következő óra alatt, amíg a többiek bőszen rajzolták a szélességi és a hosszúsági köröket, kinyitottam a füzetem, véletlenül épp ott, ahol Annabeth fényképe volt. Annabethről, a barátomról Washington D. C.-ben készült a fotó. A farmernadrág fölött farmerdzsekit visel, ami alól kivillan a Félvér Tábor narancssárga egyenpólója. A Lincoln-emlékmű előtt áll, mellén összefont

karokkal, szőke haját pánntal simította hátra. Olyan büszke, mint-ha ő tervezte volna az egész építményt. Annabeth építész szeretne lenni, ezért minden híres épületet és emlékművet meglátogat, ez a bogara. E-mailen küldte a fotót, a tavaszi szünet után. Néha előveszem, csak hogy emlékeztessen magam: a Félvér Tábor létezik, ahogyan Annabeth is.

Bárcsak itt lenne, ő biztos tudná, mit tegyek. Soha nem vállalám be neki, de attól még, hogy néha nagyon idegesítő tud lenni, helyén van az esze. Néha az enyémnél is jobban vág...

Épp csuktam volna be a füzetet, amikor Sloan kikapja a lapok közül a fotót. Szeme felcsillan, amikor alaposabban megnézi.

– Noné, ki ez a csaj, Jackson? Csak nem a te...

– Add vissza! – Éreztem, hogy fülig vörösödöm.

Sloan továbbadta a fotót az undorító haverjainak, akik aztán szépen darabokra szaggatták, hogy köpöcsölővedéket gyűrjanak a fecnikből. A ruhájukra tűzött idétlen „Helló! Ez meg ez vagyok...”-névtáblákból arra következtettem, hogy látogatók lehetnek. A látogatóknak meglehetősen morbid humoruk volt, mert a kítűzőkön olyan nevek szerepeltek, mint: Csontvelő Szopogató, Agyvelő Kanalazó, Joe Bob... Így csak szörnyeket neveznek.

– A srácok ide fognak járni jövőre – ijesztgetett Sloan. – Nekik legalább van pénzüik, hogy megfizessék a sulit, nem úgy, mint a gyagyás haverodnak.

– Tyson nem gyagyás! – tiltakoztam, és nagyon erősen kellett koncentrálnom, hogy ne járjon el a kezem.

– Igazi lúzer vagy, haver. Szerencséd, hogy a következő órában megváltalak a szenvedéseidtől!

Nagydarab cimborái eközben az egész fotót elcsámcsogták. Legszívesebben fasírtot csináltam volna belőlük, ha nem csengett volna a fülembe Kheirón intelme: „Soha ne emelj kezet halandókra! Tartogasd az erőd a szörnyekre...”

Elképzeltem, Sloan mit szólna hozzá, ha rájönne, ki is vagyok valójában...

Kicsengettek.

Épp Tysonnal fordultam ki a teremből, amikor suttogás ütötte meg a fülem:

– Percy!

Egy lány hangját hallottam.

Körbenéztem, de nem láttam senkit a szekrények körül. Nem mintha annyi lány akarná az én nevemet suttogni, előbb halnának meg, mint hogy erre vetemedjenek.

Nem volt időm tovább filózni, mert a többiek magukkal söpörtek a tornaterem felé. Eljött a tesióra. Sloan az edző által beígért focimeccs alatt akar kicsinálni.

A Meriwetherben kötelező tornacucc: bilikék gatyája és baticolt póló. Szerencsére általában odabenn tornáztunk, így nem kellett átkocognunk Tribecán, akár egy rakás hippi kölyöknek.

Igyekeztem a lehető leggyorsabban átöltözni, hogy Sloant elkerüljem. Már osontam volna ki, amikor Tyson megállított:

– Percy... – Utcai ruhában toporgott, kezében a tornafelszerelésével.

– Lennél olyan kedves, és... – mutatott a mázsáló ajtaja felé.

– Persze, haver – mondtam, mintha egy csöppet sem lennék ideges.

Tyson besurran a mázsálóba, én meg az ajtó előtt örököttem. Tyson nagyon szégyellős. Talán a testét borító rengeteg szőr miatt, de az is lehet, hogy a hátán található furcsa hegek miatt, amelyeknek eredetét soha nem mertem firtatni.

Kezdetben előfordult, hogy Tyson velünk öltözött, de annak mindig az lett a vége, hogy kiakadt a csúfolódástól, és leszaggatta a szekrényajtókat.

A tornaterem kispadján Nunley edző trónolt, és sportlapot olvasott. Nunley megvult vagy ezeréves. Vastag szemüvege és zsíros, szürke haja volt. Fogai rég kipotyogtak. Leginkább a Félvér Tábor Orákulumára emlékeztetett, aki voltaképpen egy befáslizott múmia. A különbség csak annyi, hogy Nunley edző kevesebbet mozgott, és nem eregetett zöld füstöt (legalábbis előtünk nem).

– Nunley edző, lehetek csapatkapitány? – kérdezte Sloan.

– Már hogy az ördögbe ne – morogta az öreg.

Sloan engem nevezett ki a másik csoport kapitányának, és rögtön neki is álltunk a csapatválogatásnak. Sloan persze minden nagyágyút maga mögé állított, még az új fiúkat is, és nekem csak a selejt jutott.

A csapatomban tudhattam Corey Bailert a számítógépszénit, Ray Mandalit, a számológépművészt, és néhány további srácot, akikbe Sloan és bandája csak a lábát törölte.

Mivel Tyson önmagában felért egy fél csapattal, nem láttam volna olyan reménytelennek a helyzetet, ha az új fiúk nincsenek Sloan csapatában. Úgy dagadozott a bicepszük, mint a génkezelt paradicsom.

Matt Sloan egy kosár lasztit tett a terem közepére.

– A fenébe is, elég fura szaguk van – fintorgott Tyson.

Rámeredtem:

– Miknek? – Fogalmam sem volt, mire céloz.

– Nem miknek, hanem kiknek – mutatott Tyson az új srácokra.

A látogatók ujjait ropogtatták, és úgy néztek ránk, mint böl-lérek a malacra. El nem tudtam képzelni, honnan kerültek ide.

Egy biztos: otthon nyers hússal etették őket, és divat volt a testi fenytés.

Sloan belefújt a sípba. A játék kezdetét vette. A csapata felsorakozott a felezővonalnál. Ray Mandali kiáltott valamit urdu nyelven, talán azt, hogy „vécére kell mennem!”, és a kijárat felé inalt. Corey Bailer a falnak támasztott matracok mögött keresett fedezéket. A csapatom többi tagja megpróbált úgy tenni, mintha nem lenne berezelve.

– Tyson, gye... – Úgy hasba talált egy laszti, hogy levegőt sem kaptam. Hangos hahota kísérte, ahogy térdre rogyok.

Csillagokat láttam, és úgy éreztem magam, mintha Heimlich-fogást alkalmazott volna rajtam egy gorilla. Ember nincs a földön, aki ekkorát tud dobni.

– Percy, vigyázz! – figyelmeztetett Tyson.

Az utolsó pillanatban kaptam el a fejem. A fülem mellett füttyülve zúgott el egy újabb labda.

Zuuuuuummmm...

A falnak támasztott matracnak ütődött, de erejét még a mögé rejtőzött Corey Bailer is megérezte.

– Hé, Sloan, a végén még megöltök valakit! – kiáltottam oda.

A Joe Bob nevű látogató elvicsorodott. Valahogy most még nagyobbnak tűnt, mint az előbb. Még Tysonnál is erősebb és magasabb lett. Bicepsze szétrepesztette a pólója ujját.

– Azért vagyunk itt, Perszeusz Jackson!

Még a hátamon is felállt a szőr a bejelentéstől. Senki sem szólított Perszeusznak, csak akik ismerték a származásom. A barátaim és... az ellenségeim.

Mit is mondott Tyson? *Elég fura szaguk van.*

Szörnyek.

Többé már nem voltak egyszerű srácok. Megnöttek, két és fél méteres óriások lettek, eszelős szemekkel, hegyes fogakkal

és szőrös karokkal, amelyekre átlótt szívek és hawaii nők voltak tetoválva.

– Mi? Hogy? – ejtette ki a labdát a kezéből Sloan. – Ti nem Detroitból jöttetek! Ki a...

Sloan csapatából két fiú felsikoltott, és a kijárat felé hátrált. Csontvelő Szopogató halalos pontossággal dobta el a labdát. Erejétől a terem ajtaja úgy vágódott be, mint egy varázsigétől, épp Ray orra előtt. Ray és a két másik srác hiába taszigálták, nem tudták kinyitni.

– Engedd el őket! – kiáltottam az óriásoknak.

– Sajnálod tőlünk ezt a pár falatnyi harapnivalót is? – kérdezte Joe Bob, aki a bicepszé tetoválása szerint nagyon szerette Cukorbabát. – Nem, Tengeristen fia. Mi, laisztrügönök, nemcsak harcolni jöttünk, hanem ebédelni is akarunk – lengette meg a karját, mire újabb labdák kerültek elő, ám ezek nem vörös gumiból voltak, hanem bronzból, akár az ágyúgolyók, és lukacsosak, mint a wiffle-labda. A lyukakból lángnyelvek csaptak elő. Egészen biztosan tűzforrók voltak, de az óriások pusztá kézzel kapták fel a gömböket.

– Edző úr! – kiáltottam segítségért.

Nunley álmosan felnézett, de úgy tűnt, mindent a legnagyobb rendben talál. Ez a probléma a halandókkal: egy varázslat, amit Kődnek hívnak, elhomályosítja látásukat, se szörnyeket, sem isteneket nem látnak, csak azt, amit látni akarnak. Az edző szeme előtt talán a megszokott kép lebegett: néhány nyolcadikos szívatja, izasztja a kisebbeket. A többi srác talán csak annyit fogott fel a dologból, hogy néhány nagyfiú Molotov-koktéllal akar rájuk támadni (nem ez lenne az első eset). Egy biztos, rajtam kívül senki sem látta, kik is valójában: vérszomjas szörnyek, akik embert akarnak enni.

– Na-na! Játsszatok szépen! – motyogta az edző, majd visszatemetkezett az újságjába. Az Agyvelő Kanalazó névre hallgató

szörny engem vett célba. Megpördültem, mire a lövedék a vállam mellett húzott el.

– Corey! – kiáltottam rémulten.

Tyson az utolsó pillanatban rángatta ki a matrac mögé bújt fiút, mert a matrac a következő pillanatban lángoló rongycafatokká robbant szét.

– Meneküljetek! – kiáltottam a csapatomnak. – A másik ajtó még nyitva!

Az öltöző felé kezdtek szaladni, de Joe Bob karjának egyetlen mozdulatára az is bezáródott.

– Innen csak egy módon juthatok ki: a gyomrunkban – vágott földhöz egy golyót, aminek következtében a tornaterem közepén jókora kráter keletkezett. Csapattársaim szárny nélkül is repültek néhány métert.

A zsebemhez nyúltam Árapályért. Aztán leesett a tantusz, hogy a tornagatyámban vagyok, amin nincsenek zsebek. Az Anak-luszmosz a farmerem zsebében maradt, a farmerem pedig az öltözőben, amittől egy varázslattal lepecsételt ajtó választott el. Véd-telen voltam.

Ha Tyson nem lök oldalra, a következő dobás biztos telibe talál, így csak fejre álltam, mint a jancsiszög, majd elterültem a terem közepén. Batikolt pólóm füstölgött, és lyukakat égettek rajta a szikrák. Két óriás szemezni kezdett velem:

– Hús! – vonyították. – Igazi hősi husi! – indultak el felém.

– Percy bajban van! – Tyson elémet vetette magát, a labdák meg rakétasebesen közeledtek.

– Vagyázzzzz! – üvöltöttem, de késő volt: a két izzó golyó telibe találta... Vagy mégsem? A kétbalkezes Tyson, aki a kémiaórán leveri a lombiküvegeket, és a játszótér mászókait rendszeresen összebarmolja, most pusztá kézzel elkapott két égő tűzgolyót, mely trillió mérföldes sebességgel felé száguldott.

De nem csak elkapta őket, de azon nyomban vissza is küldte a feladónak.

– Mamááám... – Ennyit még elhörgött a két szörny, mielőtt a golyók mellkason kapták őket. Aztán páros tűzoszlopként felragyogtak és elenyésztek. Nem tévedtem, tényleg szörnyek voltak. A szörnyek nem hálnak meg, csak füstté és köddé válnak. Ez a szokásuk sok kényelmetlenségtől megmenti a hősokeket: például nem kell eltakarítaniuk áldozataikat a hőstettek végén.

– Testvéreim! – üvöltötte Joe Bob, a Kannibál. Megfeszítette karját, izmai hullámozni kezdtek a *Joe Bob imádja Cukorbabát* tetoválás alatt. – Ezért még megfizettek.

– Tyson, ugorj!

Épp az utolsó pillanatban ugrott el az újabb üstökös elől, mely egyenesen Nunley edző felé tartott. Elsuhant az öreg feje fölött, és nagy robajjal bevágódott a nézőtérre. BUUUUUM!

A fiúk egyik fele csak futkosott, mint a mérgezett egér, kerülgetve a sisterső krátereket a padlón, másik fele az ajtón dörömbölve próbált segítséget kérni. Csak Sloan állt sóbálványá dermedve a terem közepén, és hitetlenkedve nézte, ahogy a halálos labdák repkednek körülötte.

Nunley edző még mindig nem látott semmit. Hallókészülékéhez nyúlt, amely a robbanás erejétől valószínűleg berezonált, aztán olvasott tovább.

Az egész iskola recsegett-ropogott. Ezt mindenkinek hallani kellett. Vártam, mikor érkezik meg a segítség a rendőrség vagy az igazgató képében.

– Végül miénk lesz a dicsőség! A húsokat a saját csontjaitokkal piszkáljuk ki a fogunk közül!

Figyelmeztetni akartam, hogy egy egyszerű meccset igazán nem kéne ilyen komolyan vennie, amikor ismét dobásra emelte karját. Példáját társai is követték.

Tudtam, hogy végünk. Tyson képtelen lesz kivédeni a labdákat, pláne, hogy az első golyók elkapásakor biztos alaposan megégette a tenyerét. És én a kardom nélkül sebezhető voltam...

Aztán egy öngyilkos ötlet jutott eszembe.

Az öltöző felé száguldottam.

– Félre! El az ajtótól – harsogtam a többieknek.

Mögöttem robbanások. Tysonnak újabb két golyót sikerült visszaküldenie a feladónak. Már csak két szörny maradt talpon.

Megálltam az ajtó előtt. Az történt, amire számítottam. Hamarosan egy újabb tűzgolyó száguldott felém. Nehéz volt megállni, hogy ne ugorjak félre, csak a legutolsó pillanatban. Egy, két, há... Elhajoltam a lövedék elől, mire az kirobbantotta tokjából az ajtót.

Sejtettem, hogy a labdákat gázzal töltötték meg, úgyhogy olyan nagyon nem lepett meg a hatalmas robbanás. Az öltözőt és a tornatermet elválasztó fal kidőlt: szekrényajtók, zoknik, sporteszközök záporoztak a fejünkre, hogy a szekrények mélyén őrizgetett gusztaustalanságokat ne is említsem.

Épp akkor fordultam vissza, amikor Agyvelő Kanalazó egy szép maflást kapott a képébe Tysontól. Az óriás elterült. Joe Bob, az utolsó szörny, bölcsen kivárta a megfelelő időt, és csak akkor hajította el a kezében tartott golyóbist. Amint Tyson szembefordult vele, dobott.

– Nee! – ordítottam fel.

A golyó Tyson mellkasának csapódott. Teste végigcsúszott az egész pályán, és meglékelte a falat. Csak úgy potyogtak a fejére a téglák. Helyre kis ajtó nyílt a Church Street felé. Tysonnak már rég halottnak kellett volna lennie, de ő mindössze egy kicsit kábább volt a szokásosnál. A golyó a lába előtt füstölgött. Lehajolt, hogy felvegye, de hirtelen elvesztette eszméletét, és hátrahanyatlott egy rakás téglára.

– Egymagam maradtam a lakomára! Nem baj, amit nem tudok megenni, majd hazaviszem Cukorbabának – nyelt egy nagyot Joe Bob.

Felkapott egy újabb labdát, és megint Tysont vette célba.

– Állj! – kiáltottam rá. – Engem akarsz, nem?

– Nem tudtam, hogy ennyire sietős neked a halál – vigyorodott el.

Itt volt az idő, hogy tényleg tegyek valamit. A kardomnak itt kell lennie valahol a közelben.

Hamarosan ki is szúrtam a farmeromat: egy ruhakupac tetején füstölgött, sajnos majdnem a szörny lábánál. Valahogy oda kellett jutnom hozzá. Nem volt mit vesztenem.

– A számba repül a sült galamb! – örvendezett az óriás. Karját dobásra emelte, én odacövekeltem magam a padlóhoz. De ekkor az óriás hirtelen megmerevedett. Üveges szeméből kihunyt az éhes csillogás. A hasa közepén, nagyjából ott, ahol a köldöke volt, a póló széthasadt, és a repedésen keresztül valami fényes türemkedett elő, akár egy szarv, melyről hamarosan számomra is nyilvánvalóvá vált, hogy valójában egy kard hegye.

A szörny kiejtette kezéből a labdát, és a hasfalát imént átlyukasztó fegyverre meredt.

– Óóóó – kerekedett el a szája, aztán zöld lángnyelvvé változott és ellobbant. Egy biztos: Cukorbabára bánatos este vár.

Az ellobbanó lángnyelv mögött a barátom állt, Annabeth. Gondterhelt arcát karcolások barázdálták. A hátán egy viseltes hátizsák lógott, baseballsapkája a zsebéből kandikált elő. Kezében egy bronzkardot tartott, és sötét szeme olyan borús volt, mintha ezer mérföldön keresztül szellemek úsztak volna.

Matt Sloan kezdett magához térni a kábulatból, és felismerte a fotón látott lányt:

– Ez a csaj... ez a csaj...

– Betakar – rúgta orrba Annabeth a fiút, aki elterült a földön.

A terem lángokban állt, a srácok még mindig rémülten futkároztak. Távoli szirénázást hallottam, és recsegő hangon megszólalt az iskolarádió. A bejárati ajtó ablakán át láttam, ahogy az iskola igazgatója, Mr. Bonsai megpróbálja kinyitni a zárat, és a sarkában tanárok hada tapos.

– Annabeth... – dadogtam. – Hogyan tudtál... És mióta...

– Reggel óta. Beszélni akartam veled, de soha nem voltál egyedül.

– Akkor reggel az az árnyék te voltál... – vörösödtem el. – Istenem, te kilestél az ablakon át!

– Most nincs időm elmagyarázni – pirul el ő is. – Csak nem akartam, hogy...

– Ott vannak! – kiáltott fel mögöttünk egy nő, miután kinyílt az ajtó, és a felnőttek beözönlöttek.

– Kint találkozunk – mondta Annabeth. – És ami őt illeti – némiképpen megvetően mutatott a falrakáson darvadozó kótyagos Tysonra –, hozd magaddal!

– *Mi?*

– Majd később elmagyarázom. Siess!

Fejébe csapta Yenkees baseballsapkáját, mely édesanyja ajándéka volt, és varázserővel bírta, aztán láthatatlanná vált.

Otthagyt engem a szószban. Az igazgató a fél tanári karal és néhány rendőrrel megerősítve felém robogott az égő tornateremben.

– Percy Jackson! – hápogta Mr. Bonsai. – Mi... Hogy...

A falrakás tetejéről ekkor tápázkodott fel Tyson, és felnyögött:

– A fejem!

Matt Sloan még mindig ott ólálkodott körülöttem, és nagy szemeket meresztgetett rám:

– Percy volt, igazgató úr! Nunley edző is megmondja, ő gyűjtötte fel az egész tornatermet!

Nunley edző még mindig belefeledkezett az újságjába, de amilyen szerencsém van, épp akkor nézett fel hümmögve, amikor a nevét kimondták:

– Háááát... Igen. Hmm-mm.

Mindenki rám nézett. Tudtam, senki sem hinné el nekem az igazságot.

Lehajoltam, kikaptam Árapályt a farmerem zsebéből, intettem Tysonnak, és angolosan távoztunk a falon tátongó lyukon át.

3. VAK VEZET VILÁGTALANT

Annabeth egy kis mellékutcában várt ránk a Church Street végén. Épp akkor rántott be a sikátorba, amikor egy tűzoltóautó elvágatott mögöttünk a sulifelé.

– Hogy találtál rá? – vágott a közepébe, és Tysonra mutatott.

Más helyzetben még örülni is tudtam volna felbukkanásának. Tavaly nyáron különbékét kötöttünk, annak ellenére, hogy apám és Annabeth anyja, Athéné nem kimondottan szívélelik egymást. Annabeth talán még annál is jobban hiányzott, mint amennyire magamnak bevallottam.

De miután megtámadott egy csapat óriáskannibál, és Tyson barátom minimum négyszer megmentette az életemet, nem értettem, miért akad ki tőle ennyire Annabeth.

– A barátom.

– Hajléktalan?

– Ez meg miért fontos? Különbem meg nem süket, hall téged, tedd fel a kérdést neki, ha olyan kíváncsi vagy.

– Még beszélni is tud, nem csak makogni? – gúnyolódott Annabeth.

– Tudok – erősítette meg Tyson. – Csinos vagy.

– Te jó ég! – hőkölt hátra Annabeth.

Fel nem foghattam, hogy lehet ennyire udvariatlan. Megvizsgáltam Tyson kezét. Csúnyán összeéghetett volna az izzó

vasgolyókkal való zsonglőrködéstől, de leszámítva a koszt és a burgonyaszírom nagyságú körmöket, teljesen oké volt.

– Tyson, te még csak meg sem égetted magad! – lepődtem meg.

– Persze hogy nem. Csodálom, hogy a laisztrügónok rád mertek támadni, amikor ő is a közeledben van – tudatta velem Annabeth.

Tyson egészen elolvadt Annabeth szőke fürtjeitől. De amikor meg akarta érinteni, a lány a kezére csapott.

– Hogy kicsodák mertek rám támadni? Milyen gnómok?

– Laisztrügónok. Az óriás kannibálok északon élő faja támadt rátok. Odüsszeusznek is sikerült beléjük futnia egyszer, de még soha nem hallottam, hogy ilyen délre, mint New York, elmerészkedtek volna.

– Lassú gnómok? Ki se tudom mondani! Nincs valami angol nevük?

– De van. Kanadaiak – vágta rá Annabeth. – Ideje elpályáznunk.

– A zsaruk keresni fognak.

– Az legyen a legkisebb bajunk – legyintett Annabeth. – Megkaptad az álmüzenetet?

– Az álmat Groverről?

– Nem... Miért, mi van Groverrel? – sápadt el Annabeth. – Csak nincs bajban?

Elmeséltem neki az álmomat, aztán megkérdeztem:

– Miért, te miről álmodtál?

Szeme a távolba révedt, mintha nem is itt járna.

– A táborról. Valami nagyon nincs rendben.

– Anyám is említette. De mi okozta a zúrt?

– Ez az, amit nem tudok. Oda kell mennünk, most azonnal. A szörnyek egészen Virginiától üldöztek. Megpróbáltak feltartóztatni. Téged hányszor támadtak meg?

– Egyszer sem, sima évem volt egészen máig – ráztam a fejem.

– Egyszer sem? Ez meg hogy lehet? – képedt el, de aztán Tysonra siklott a tekintete. – Már értem...

– Mit értesz?

Tyson jelentkezésre emelte a kezét, mintha még mindig a suliban volna.

– A kanadaiak a tornateremben valamilyen Percynek hívtak...
A Tenger isten fiának?

Annabeth és én egymásra néztünk.

Nem tudtam, hogy mondjam el, csak azt, hogy megérdemli, hogy tudja az igazat, ha az életemet köszönhetem neki.

– Ide süss, nagyfiú, ugye hallottál már néhány történetet a görög istenekről? Olyanokról, mint Zeusz, Poszeidón, vagy Athéné...

– Persze... – felelt Tyson.

– Nos... ezek az istenek még ma is élnek. Követik a nyugati civilizációt, és mindig a legerősebb országokban élnek. Most épp Amerikában. Az is megесik, hogy gyerekeik születnek. Néha emberektől. Ezek a gyerekek a félvérek.

– Igen... – mondta Tyson, mintha a világon semmi érdeket nem mondtam volna eddig, és várná, hogy rátérjek végre a lényegre.

– Ööö, nos, Annabeth és én félvérek vagyunk. Afféle hőstanoncok. Ha a szörnyek kiszagolnak bennünket, máris ránk vetik magukat. Szörnyek, tudod, akik a tornateremben is ránk támadtak.

– Igen...

Rábámultam. Sem meglepve nem volt, sem összezavarodva attól, amit hallott tőlem, ami engem meglepett és meglehetősen összezavart.

– Szóval, te... Hiszel nekem?

Tyson bólintott.

– De te a Tengeristen fia vagy, nem?

– De igen, apám Poszeidón.

Tyson összehúzta szemöldökét. Végre összezavartam.

Sziréna nyávogott, egy rendőrautó húzott el a sikátor mellett.

– Elég! Nincs időnk erre! Taxit kell fognunk.

– Taxit? Egészen a Félvér Táborig? Tudod, mibe fog ez kerülni?

– Bízz bennem!

– De mi lesz Tysonnal? – határozatlankodtam.

Elképzeltem nagydarab barátomat a Félvér Táborban.... Ha egy normális játszótéren, normális kölykök között mindentől be tudott rezelni, fogalmam sincs, mit művel majd a félistenek között.

Viszont a rendőrség nyilvánvalóan őt is kereste.

– Nem hagyhatjuk itt, Annabeth. Bajba kerülhet.

– Igazad van, magunkkal kell vinnünk, gyerünk!

Nem tetszett a hangsúly, amivel mondta, mintha Tyson valami súlyos beteg lenne, aki sürgős orvosi ápolásra szorul, de azért követtem. Hármasban lopakodtunk a szűk mellékutcákban, míg csak az égő iskolából felszálló füstoszlop messze a hátunk mögé nem került.

– Itt vagyunk – állt meg Annabeth a Thomas és Trimble sarkán, majd kotorászni kezdett a hátizsákjában. – Remélem, egy még maradt.

Annabeth nyüzögtebb volt, mint első látásra tűnt. Az állán vágás éktelenkedett. A copfjába ágak, fűszálak gabalyodtak, mint aki néhányszor a szabad ég alatt aludt. Farmerján a szakadásokat szemmel láthatóan karmok okozták.

– Mit keresel? – idegeskedtem, mert egyre hangosabban jajgattak a szirénák, és biztos voltam benne, hogy hamarosan nyüzögni fognak itt a zsaruk, és mind iskolarobbantó tinédzserekre fog

vadászni. Nyilvánvalóan Matt Sloan azóta már vallomást tett, és nyilvánvalóan ellenem. Meséjében már mi szerepeltünk vérszomjas kannibálokként Tysonnal.

– Találtam egyet! Köszönöm, istenek! – húzott elő Annabeth egy arany pénzérmét. Drachma volt, az Olimposz valutája. Egyik oldalán Zeusz, a másikon az Empire State Building díszlett.

– Annabeth – húztam el a szám. – A New York-i taxisok ezt játékpénznek nézik.

– *Stethi* – mondta ógörögül Annabeth. – *Ó hárma diabolés!*

Mint máskor is, most is, ahogy meghallottam az Olimposz nyelvét, nyomban érteni véltem: *Állj meg, Kárhozat Harci Szekere!*

Még mindig bambán bámultam, nem hozott lázba a terve, bármi volt is.

Annabeth feldobta a pénzérmét, de ahelyett, hogy csilingelve földet ért volna, elsüllyedt az aszfaltban.

Egy ideig nem történt semmi. Aztán ott, ahol a drachmát elnyelte a flaszter, az aszfalt feketedni kezdett, majd egy autóparkolónyi helyen megolvadt, vérvörös buborékok fortyogtak a tetején, aztán egy autó ugratott elő belőle.

Taxi volt, ezt meg kellett hagyni, mégis különbözött a New York-i taxiktól, azok ugyanis sárgák, ez meg füst volt. Úgy értem, nemcsak a színe, hanem az egész autó füstből állt. Úgy éreztem, ha akarnék, keresztülgyalogolhatnék a karosszérián. Az ajtaján felirat díszelgett, valami olyasmi, hogy GYAR SSIRES – de a diszlexiám, sajnos, meggátolt a felirat megfejtésében.

Az utasablak lehúzódozott, és egy idős asszony dugta ki a fejét. Haja, ami leginkább felmosórongyra emlékeztetett, a szemébe lógott. Motyogva beszélt, mint aki épp most kapta meg a fogorvos-tól a novokaininjekcióját.

– Utasok? Utasok?

– Három utas, a Félvér Táborba szeretnék eljutni – mondta Annabeth, majd elindult a hátsó ajtóhoz, hogy beszálljon. Olyan természetesen mozgott, mintha neki az ilyesmi teljesen mindennapos lenne. Intett nekem, hogy kövessem.

– Álljon meg a menet! Hozzá hasonlókát nem szállítunk! – A banya csontos ujjáival Tysonra bökött.

Mi van ma? Balekok napja? Hogyan szűrjunk kianagydarabmaslaszárakkal vetélkedő?

– Felárat kap érte, három drachma megfelel? – egyezkedett Annabeth.

– Áll az üzlet – harsogta a nyanya.

Vonakodva másztam be a kocsiba. Tyson Annabeth és közöttem ült.

Belül is minden füstszürke volt, de meglepően szilárd halmazállapotú. Az ülés ugyanolyan lestrapált és kopott, mint a New York-i taxikban. A sofőrtől nem választott el plexiüveg. Akkor vettem csak észre, hogy nem egy matróna ül elöl, hanem három. Mindháromnak ugyanolyan pulifrizurája, vékony csontja és szürke zsákruhája volt.

– Long Island! Alagútpótló különdíj!

Padlógázzal indított, azt hittem, nyomban lerepül a fejem. Egy előre rögzített üdvözlő szignál szólalt meg a hangszórókból: „Üdvözlöm, Ganümedész vagyok, Zeusz pohárnoka, ha odakinn járok borért az Egek Urának, mindig becsatolom magam!”

Körbenéztem, de biztonsági öv helyett egy vastag láncot találtam csak. Úgy döntöttem, a helyzet még nem olyan rossz, hogy le kelljen láncolnom magam.

A West Broadway sarkánál jártunk, az autó csikorogva befordult.

– Mit csinálsz? Jobbra! – rikoltotta a középső hölgy.

– Nos, drága Vihar, ha lennél olyan jó, és odaadnád a szemet, nem követnék el ilyen hibákat.

Csak kapkodtam a fejem: ennek nincs szeme?! De nem volt időm utánajárni, mert majd elharaptam a nyelvem, amikor a padkára felugratva kerültünk ki egy veszélyesen közeledő teherautót. És persze máris következett az újabb akadály.

– Darázs! Add ide a lány érméjét, hadd harapjak rá! – parancsolta a harmadik mamuska.

– A múltkor is a te szádban volt, Harag, most én jövök! – nyafogott a Darázs névre hallgató sofőr.

– Dehogy! – ellenkezett Harag, mire Vihar felsikoltott:

– Piros lámpa!

– Fék! – harsogta Harag.

De Darázs ahelyett, hogy a fékre taposott volna, a gázra lépett. Újabb útpadka, újabb sarok és egy feldöntött újságosbódé. A gyomrom valahol mögöttem maradhatott, úgy kábé a Broome Street környékén.

– Már megbocsásson, de vaknak tetszik lenni?! – tudakoltam.

– Áááá, nem – tiltakozott Darázs a volán mögül.

– Dehogy! – harsogott Vihar közéről.

– Hát persze! – vágta rá Harag a balszélről.

Annabethre néztem válaszáért:

– Most vakok, vagy nem?

– Nem egészen, csak egy szemük van.

– Egy szemük?

– Aha.

– Fejenként?

– Nem, összesen.

Tyson megragadta az ülést:

– Nem hangzik túl jól...

– Jaj, ne... – Komolyan aggódni kezdtem, mert az iskolai kirándulásokon volt szerencsém látni, milyen az, amikor Tyson autóbetegetést kap. Jobb, ha nem tartózkodsz tizenöt méteres körzeten belül... – Tartsd vissza, haver... Van valakinek nejlonzacsója, vagy egyebe?

A három szürke hölgyet túlságosan lekötötte az egymással való civakodás, meg se hallották a kérdést. Annabethre néztem, a miért-kellett-velem-ezt-tenned nézésemmel.

– Most mi van?! A Szürke Nővérek taxijánál gyorsabban nem juthatnánk el a táborig.

– Akkor miért nem velük jöttél Virginiából?

– Kívül esik a szolgálati területükön – mondta megvetően, hogy még ezt sem tudom. – Csak Nagy-New Yorkban és környékén dolgoznak.

– Micsoda hírességeket szállítottunk valamikor – sóhajtott fel Harag. – Iaszónt például, nem emlékszel?

– Mire emlékeznék, te vén csataló? – kiabált Darázs. – Háromezer évvel ezelőtt még nem is volt taxink!

– Add ide a fogat! – Harag Darázs szája felé kapkodott, de Darázs elütötte a kezét.

– Csak ha Vihar ideadja a szemet!

– Nem! – rikoltotta Vihar. – Tegnap is nálad volt!

– Nem zavar, hogy én vezetek, te boszorkány?

– Már megbocsáss, de kanyar jön! Tekerd a kormányt!

Darázs nem tétovázott. Ráfordult a Delancey Streetre, mire a centrifugális erő az ajtóhoz préselt, Tyson pedig palacsintává lapított. A mámika a gázra tapadt, és már száguldottunk is a Williamsburg-hídra, százhússzal.

A nővérek közben hevesen csatáztak. Harag megpróbálta elérni Darázs száját, Darázs Vihart rángatta. Repkedtek a hajfürtök,

s miközben teli szájjal ordítottak egymással, megfigyelhettem, hogy az egy főre eső fogak száma sem ideális. Csak egy foguk volt, egy zöldessárga metszőfog, Darázs szájában. Szemmel csak Harag rendelkezett: a vérekes golyóbis olyan éhesen pillogott mindenre, mintha be akarná kebelezni az egész világot, a többieknek csak csukott és beesett szemhéjuk látszódott.

Végre Haragnak, aki a szeme révén helyzeti előnyben volt, sikerült kikapni a fogat Darázs szájából. Ez annyira feldühítette az utóbbit, hogy egészen a híd korlátjáig siklott.

– Add vissza! Add vissza! – üvöltözte.

Tyson a hasát fogta mellettem, és hangosan nyögdécselt.

– Nem tudom, érdekel-e valakit, de meg fogunk halni – jegyeztem meg bátortalanul.

– Ne aggódj, a Szürke Nővérek tudják, mit csinálnak, nagyon bölcsök! – Jóllehet ez a mondat Pallasz Athéné gyermekének szájából hangzott el, mégsem tudtam készpénznek venni.

Néhány centi választott csak el a tizennégy méter mélyen hömpölygő East Rivertől.

– Igaza van, bölcsök vagyunk – vigyorgott rám a visszapillantó tükörben frissen szerzett fogával Harag. – Tudunk egy-két dolgot.

– Manhattan minden utcáját ismerjük, mint a tenyerünket – fennhéjázott Darázs, aki még mindig nővérét püfölte. – Nepál fővárosát!

– A helyet, amit keresel... – tette hozzá Vihar.

– Pofa be! Még meg sem kérdezte! – torkolták le a testvérei, és két oldalról fogták ostrom alá.

– Mi?! Miféle helyről beszélsz, én nem keresek semmiféle...

– Ó, nem mondtam semmit! Igazad van, fiam, te nem keresel semmit.

– Igazán megtisztelnétek, ha most már engem is beavatnátok!

– Kizárt dolog! – sipították egyszerre.
– A legutóbb, amikor ilyet tettünk, egy tóba dobták a szemünket – magyarázta Harag.
– Évekig tartott, amíg megtaláltuk – sóhajtott Darázs. – A szemről jut eszembe, jó lenne, ha ideadnád!
– Nem! – ellenkezett Harag.
– A szemet! Azonnal! – követelőzött Darázs, és jó erősen hátba vágta nővérét. Furcsa buggyanás hallatszott, valami kirepült Harag arcából. Harag anyó dühösen tapogatózni kezdett, hogy megtalálja, de csak annyit sikerült elérnie, hogy a hátsó ülésre üsse. A nyálkás, zöld golyó átrepült a válla fölött, és az ölemben landolt.

Felugrottam, és alaposan bevartam a fejem a taxi mennyezetébe. A szemgolyó leesett a lábamhoz.

– Nem látunk semmit! – kiáltották kórusban.
– Add ide a szemet! – szirénázta Darázs.
– Add nekik oda! – állt melléjük Annabeth is.
– Nincs nálam – ráztam a fejem.
– Ott van a lábtörlőn, vigyázz, rá ne lépj! Vedd már fel! – parancsolgatott Annabeth.
– Nincs az az isten, hogy hozzáérjek ahhoz a...

A taxi oldala teljes sebességgel a korlátnak csapódott, és fülsiketítő zajjal csúszott tovább rajta. Az egész autó remegett, és kék füstöt eregetett, mintha be akarná adni a kulcsot.

– Mindjárt rosszul leszek – figyelmeztetett Tyson.
– Annabeth, használhatná Tyson a hátizsákodat?
– Megőrültél!? Azonnal vedd fel a szemet!

Darázs végre arrébb rántotta a kormányt, mire a taxi leröppent a hídról Brooklyn utcáira. Mondhatom, egyetlen embertaxi sem vehette fel velünk a versenyt. A Szürke Nővérek tovább marakodtak az első üléseken, és hangosan a szemet követelték.

Minden bátorságomat összeszedve, letéptem egy darabot rongyosra égett hippi pólóból, és azzal végre fel mertem venni a szemet a padlóról.

– Ügyes fiú! – dicsért meg Harag, bár fel nem foghattam, honnan tudja, hogy nálam van a kukucskálója. – Add ide szépen a néninek!

– Addig nem, amíg el nem árulod, milyen helyről beszéltél! Amit állítólag én annyira keresek...

– Nincs rá idő! Rá kell kapcsolnunk egy csöppet!

Kinézttem az ablakon: a fák, a többi autó és a házak egyetlen elmosódott folttá olvadtak. Brooklynt máris a hátunk mögött tudhattuk, és Long Island közepe felé tartottunk.

– Percy! – kezdte Annabeth. – Én a helyedben visszaadnám neked a szemet, mert anélkül nem találják meg a tábor. Csak gyorsulunk, gyorsulunk, egészen addig, amíg össze nem csókolózunk valamivel, és akkor viszlát szép világ!

– Csak ha elmondják, mire céloztak! Ha nem, akkor kidobom a szemet az ablakon.

– Ne! Túl veszélyes – sivalkodtak a nővérek.

– Már húzom is le az ablakot.

– Várj! – kiáltották a Szürke Nővérek. – 30, 31, 75, 12! – sorolták a számokat, mint a lottóhúzásnál szokás.

– Ez meg mit jelent? Számomra csak egy számsort!

– Ennél többet tényleg nem mondhatunk – válaszolt Harag. – 30, 31, 75, 12. Most pedig add ide a szemet! Közeledünk a táborhoz!

Igazuk volt. A főúton robogtunk Long Island északi részén. És a távolban már feltűnt a Félvér-hegy, tetején a hatalmas fenyővel. Thália fája volt ez, mely egy halott hős életerejét birtokolta.

– Percy – sürgetett Annabeth –, most már tényleg add nekik oda!

Nem akartam tovább feszíteni a húrt. Egyenesen Darázs ölébe dobtam a szemet, aki felkapta, és már be is illesztette a helyére, akár a kontaktlencsét, majd egy nagyot pislantott.

– Végre!

Majd a fékre lépett, mire a taxi háromszor-négyszer megpördült, aztán egy dülőút közepén megállt, épp a Félvér-hegy lábánál.

Tyson megeresztett egy hatalmas böffentést.

– Most már jobb!

– Rendben, megkaptátok a szemet – tértem vissza újból a témához –, most már igazán elárulhatjátok, mit jelentenek a számok!

– Szerinted van rá idő? – gúnyolódott Annabeth, majd kinyitotta az ajtót. – Nyomás kifelé!

Épp meg akartam kérdezni, mire ez a nagy sietség, amikor feléztem a Félvér-hegy tetejére, és mindent megértettem.

A hegy tetején táborlakókat láttam. Táborlakókat, akiket megtámadtak.

4. ΤΥΣΟΝ Α ΤŪZZEL JÁTSZIK

Ha van, amit még a szürke szipirtyóknál is jobban utálok, azok a bikák, csak hogy a mitológiánál maradjunk. A múlt nyáron is meg kellett vívnom a Minótaurusszal a Félvér-hegy tetején. Most rosszabbul festett a helyzet: a hegy tetején két bika tombolt. De nem afféle mezei bikák. Ezek az elefántnagyságú bikák bronzból voltak, és csendben hozzáteszem, hogy tüzet okádtak...

Amint kiszálltunk, a Szürke Nővérek már spuriztak is vissza a biztonságos városba, még a három drachmájukat sem várták meg. Csak álltunk ott az út közepén: Annabeth egy szál karddal és hátzsákkal, mi meg Tysonnal az összeégett, batikolt tornacuccunkban.

– Anyám, borogass! – sóhajtott Annabeth a hegytetőn dúvadkodó szörnyek láttán. Őszintén szólva jómagam elsősorban nem is a bikáktól rémültem meg, nem is a teljes páncéltatban pompázó tíz-tizenegy hőstől, akik harci kiáltások közepette éppen bronzcsizmáikat rángatták fel. Hanem attól, hogy a bikák feldúlták az egész hegyet – még a fenyő mögötti részt is. Hogy miért aggasztott ez annyira? Mert képtelenségnek látszott. Thália fájával egyvonalban egy láthatatlan varázskerítés feszült, melyen a szörnyek át nem juthatnak. De úgy tűnt, a fémbikáknak ez nem jelentett különösebb akadályt.

Az egyik hős elkiáltotta magát:

– Egy határrendőrt ide!

Lányhang volt, ismerős, nyers hang.

– Határrendőrt? – lepődtem meg. A táborban nem *volt* határrendőr.

– Ez Clarisse – vágta rá Annabeth. – Segítenünk kell neki.

Normális esetben szívesen pácban hagyom Clarisse-t, mert finoman szólva, a lány nem volt a szívem csücske. Amikor először találkoztunk, beletunkolta a fejem a vécékagylóba. Árész lánya volt, akivel múlt nyáron komoly ellentéteim támadtak. Egy szó, mint száz, a harcisten és kölykei ki nem állhattak.

Mégis, a lány bajban volt. Társai szétszóródtak, többnyire menekültek a bikák portyázása elől. A fű nagy foltokban lángolt a fenyő körül. Az egyik hős karját lengetve rohant körbe-körbe, sisakján égett a lószőr, olyan volt, mint egy punk, akinek kigyulladt a kakastaréja. Clarisse páncélja koromtól feketélt. Egy félbetört dárdát tartott kezében, melynek a másik fele a fémbivaly lapockái közt díszelgett.

Lecsavartam a golyóstollam tetejét. Először felragyogott, aztán egyre hosszabb lett és súlyosabb, és végül kezemben tarthattam Anakluszmoszt, a bronz kardot.

– Tyson, te maradj itt, nem akarlak újabb veszélybe sodorni.

– Megőrültél!? – kiáltott rám Annabeth. – Szükségünk van rá! Értetlenül bámultam rá.

– De hiszen halandó, csak szerencséje volt a labdázásnál, nem jöhet...

– Percy! Tudod te, mik várnak ránk odafönt? A Kolkhiszi Bikák! Héphaisztosz kezének munkái. 50.000-es faktorú Médea Naptej nélkül a közelükbe sem mehetünk, különben ropogósra égünk.

– Médea micsoda nélkül?!

Annabeth kétségbeesetten kotorászott a hátizsákjában.

– Nem létezik, hogy otthon hagytam! Az éjjeliszekrényem tetején egy egész tégely napkrém volt.

Megtanulhattam volna már, hogy Annabetht jobb nem kérdezgetni, mert csak még jobban összezavar.

– Nézd, fogalmam sincs, miről beszélsz, de nem hagyom, hogy Tyson ropogásra süljön.

– Percy...

– Tyson, te maradj hátul! – emeltem fel a kardom. – Csak én megyek!

Tyson ellenkezett, de rá se hederítettem. Rohantam fel a hegyre. Clarisse még mindig segítségért kiáltozott, és társaival megpróbált falanxot alkotni. Meg kell hagyni, nem is volt rossz ötlet. Akik meghallották, máris köré sereglettek, és pajzsukat összeczárva igyekeztek bikabiztos bronzfalat alkotni, mely fal fölött a lánzdzsák hegyei úgy meredeztek, mint a sündisznó tüskéi.

Sajnos Clarisse csak hat táborlakót tudott maga köré gyűjteni, a maradék négy még mindig körbe-körbe futkosott lángoló sisakdíszsel. Annabeth rajtuk próbált segíteni. Sikerült is magára terelni az egyik bika figyelmét. Amint a szörny üldözőbe vette, láthatatlanná vált, alaposan megzavarva ezzel a szörnyállatot. A másik bivaly Clarisse-ék falanxa felé vette az irányt.

Úgy tűnt, nem tudok rajtuk segíteni. Még félúton sem jártam, és Clarisse még észre sem vette a közeledő segítséget, amikor a bika expresszvonat gyorsasággal dübörgött felénk. Fémbőre csillogott a napban, szeme helyén rubintok csillogtak, a szarvai fényes ezüsből készültek. Amikor kinyitotta a száját, izzó lángnyelv csapott ki rajta.

– Tartsátok a falat! – parancsolta Clarisse.

Clarisse-nak sok rossz tulajdonsága volt, de egyvalamit nem lehetett elvitatni tőle: a bátorságát. Meglehetősen nagydarab lány volt, apjától örökölt vad szemmel. Arra született, hogy görög páncélzatban pompázzon, ennek ellenére kételkedtem abban, hogy meg tudja állítani a bika rohamát.

Hogy a dolog még reménytelenebbnek tűnjön, a másik bika elunta, hogy Annabethet keresgélje, és úgy döntött, hátulról támad Clarisse-ékre, ahol a csapat teljesen védtelen volt.

– Vigyázz! Mögötted! – kiáltottam, de kár volt kinyitnom a számat, mert ezzel elvontam a figyelmét az első bikáról, mely neki-csapódott a falnak, és Clarisse-t a levegőbe repítette. A lány egy megfeketedett fűfolton landolt. Az első bika elrobogott mellette, de előbb tüzes leheletével leolvasztotta a hősök karjáról a páncélt, mire azok ijedten dobálták el fegyvereiket. Amit az első bika elkezdett, azt a második akarta befejezni. Célba vette Clarisse-t, hogy végezzen vele.

Épp az utolsó pillanatban sikerült megragadnom a lány páncéljának szíját, és elrántottam a feléje dübörgő úthenger elől. A kardommal sikerült megsebezmem a szörny oldalát, de az csak felhorkant, nyikorgott egy kicsit, de nagyobb baja nem esett.

Alig értem hozzá, de már távolról megcsapott testének izzó forrósága, amivel egy fagyott pizzát is könnyűszerrel ki lehetett volna olvasztani.

– Eressz el, Percy, a fene essen beléd! – próbált lerázni a lány, de én a fenyő mellett púposodó kis dombra hajítottam, és újra szembenéztem a bikával.

A hegy belső lankáján voltunk már ekkor, alattunk a Félvér Tábor völgyével – a kabinokkal, az edzőpályákkal és a Nagy Házsal –, mindazzal, amit a bika perceken belül végleg lerombol.

Annabeth parancsokat osztogatott a hősöknek, hogy szóródjanak szét, és próbálják meg elterelni a bikák figyelmét.

Az első bika vissza is kanyarodott, és felém lódult. Amikor egy vonalba ért a fenyőfával, ahol a láthatatlan határ húzódott egykor, kissé lelassult, mintha nagy szembeszéllal küszködne, de néhány méter viaskodás után újra szabadon száguldott. A második bika oldalából, amit a kardommal felhasítottam, lángnyelvek csaptak

elő. Meg nem tudtam volna mondani, hogy érez-e fájdalmat, de rubinszemének izzásából arra következtettem, kihúztam nála a gyufát.

Nem küzdhettem egyszerre két bikával, ez tiszta sor, először le kellett nyakaznom a kettes számú bikát, hogy kiiktatásával az egyes számú bikára koncentrálhassak. A karom máris elfáradt, csak most éreztem, mennyire kijöttem a gyakorlatból.

A kettes bikára támadtam, de amikor tüzet okádott rám, oldalra kellett vetődnöm. Úgy éreztem, a tüdőmből az utolsó milliliter levegőt is kiszippantották. A lábam beleakadhatott valamibe – talán egy gyökérbe –, mert fájdalom nyilallt a bokámba. De mindezek ellenére még telt annyi tölem, hogy a szörny pofájából egy nagy darabot kihalásztam. A bika megbokrosodva továbbrohant. Amikor már épp lett volna minem örülnöm, és megpróbáltam felállni, a bal lábam nem engedelmeskedett. A bokám kifecamodhatott, talán el is tört.

És turbó üzemmódban jött az egyes számú bika. Esélyem sem volt, hogy elkerüljem.

– Tyson, segíts rajta! – kiáltotta Annabeth.

Tyson nem kérette magát, de a határon elakadt.

– Nem... Tudok... Átjutni...

– Én, Annabeth Chase, engedélyt adok neked, hogy belépj a táborba!

Mennydörgés rázta meg a hegyet, és Tyson bejutott.

– Percy bajban van! – bömbölte, és felém rohant.

Mielőtt még megtilthattam volna, hogy beavatkozzon, máris közém és a nukleáris tűzvihar okádó monstrum közé állt.

– Tyson!

De akkor már késő volt, csak fekete sziluettjét láttam, ahogy körbeölelik a lángok. Legjobb barátomból így lett por és hamu, futott át az agyamon.

De ismét tévednem kellett. A lángok kihunyásával Tyson ott állt sértetlenül, még csak a ruhája széle sem pörkölődött meg. A bika legalább annyira meglepődött ezen, mint én, és arra sem maradt ideje, hogy egy második tűzvihart okádjon a barátomra, mert Tyson ökölbe szorította a kezét, és alaposan bemázolt egyet neki:

– ROSSZ TEHÉN!

A bika pofája behorpadt, mintha alufóliából lett volna. Két kis lángoszlop szökkent elő a füléből. A következő balegyenestől kisebb kráter keletkezett a bika szeme alatt. Egy zoknibabára hasonlított, akit lassan kifordítanak.

– Feküdj! – harsogta Tyson.

A bika megingott, majd hanyatt esett. Lábai erőtlenül kalimpáltak az ég felé, és horpadt fejből forró gőz szivárgott.

Annabeth odarohant hozzám, hogy megnézzem, élek-e még.

A bokám úgy égett, mintha savat fecskendeztek volna belé. Még szerencse, hogy Annabeth olimposzi nektárt csepegtetett az ajkaim közé a kulacsából, amitől nyomban jobban éreztem magam. Furcsa, égett szagot éreztem. Hamarosan rájöttem, hogy belőlem árad a szag, ugyanis a szőr teljesen lepörkölődött a karomról.

– Hol a másik bika? – kérdeztem.

Annabeth a völgybe mutatott. Rossz tehén kettőt Clarisse vette épp kezelésbe. Bronz dárdájával átdöfte a hátsó lábát. Fél pofával, hasadt bendővel és átdöfött lábbal kóválygott körbe-körbe, mint az őszi légy.

Clarisse felcsapta sisakrostélyát, és felénk masírozott. Az egyik hajtincse alaposan megperzselődött, de úgy látszott, nem érdekli.

– Te... Elrontottál... Mindent... – támadt nekem. – Ura voltam a helyzetnek.

Annyira meghökkentett, hogy felelni sem tudtam. Annabeth próbálta menteni a helyzetet.

– Örülök, hogy újra látlak, Clarisse.
– Áááá! – hisztizett Árészlány. – SOHA ne köpjetek bele az ÉN levezembe!

– Clarisse, talán elkerülte a figyelmedet, de a társaid megsérültek – folytatta Annabeth.

Ez végre még Clarisse-t is kijózanította. Kőszívű volt, de a csapatával szemben felelősséget érzett.

– Mindjárt visszajövök – ígérte, és elindult felmérni a károkat.

– Tyson, te élsz?! – bámultam a fiú képébe.

Tyson úgy nézett rám, mintha szégyellné a dolgot.

– Jöttem segíteni. Sajnálom. Nem engedelmeskedtem.

– Az én hibám, én engedtem át a határon, hogy megmentsen. Különbösen halott lennél – magyarázta Annabeth.

– Átengedted a határon?! De hiszen...

– Percy, megnézted már egyszer is igazán alaposan Tysont? Az arcára gondolok. Próbáld meg elhessegetni a szemed előtt lebegő Kődöt!

A Kőd, mely a halandók szeme előtt lebegett, hogy csak azt lássák, amit fel is tudnak fogni, még a félistenek szemére is leszállt néha.

Tyson arcába bámultam. Nem volt könnyű. Valahogy mindig vizsolyogtam attól, hogy ránézzek, talán a csámpás fogai közt barnálló mogyorókrém miatt. De most végre egyenesen a szemei közé néztem.

Azaz csak a szemébe, mert Tysonnak egy szeme volt, az is a homloka közepén. Világosbarna bociszem. Nagy pilláiról könnyek peregtek alá mindkét oldalon.

– Tyson – rökönödtem meg –, te egy...

– Igen, Tyson egy küklopsz – sietett segítségemre Annabeth. – Gyerek még, ez látszik rajta. Ezért nem tudott átjutni a határvonalon. Egyike lehet a hajléktalan árváknak.

– A hajléktalan árváknak?!

– Minden nagyvárosban megtalálhatóak, Percy – kezdte Annabeth fanyalogva. – Ők voltaképpen... *selejte*k. A természet szellemeinek és az isteneinek gyermekei. Na jó, legfőképpen egy bizonyos isten kölykei. És nem mindig sikerülnek jól. Senki nem tart rájuk igényt. Eldobják őket, hogy az utcán nőjenek fel. Nem tudom, hogy talált meg téged, de szemlátomást kedvel. Kheirónhoz kell vinnünk, döntsön ő a sorsáról.

– De a tűz, hogyan...

– Ne felejtse el, hogy a küklopszok az istenek kovácsműhelyében dolgoznak. Tűzállóvá lettek, nem tehettek mást. Ezt próbáltam eddig a tudtadra adni.

Meg sem tudtam nyikkanni. Hogy lehettem ennyire vak, hogy nem láttam meg Tyson valódi személyiségét?

De nem volt időm sokat töprengeni ezen. Az egész hegyoldal égett, sebesültek várták, hogy ellássák őket, és itt volt még a két vasbika romja is, valahogyan el kellett tüntetnünk. Kizárt, hogy beférjenek egy normál szemeteskukába.

Clarisse visszatért.

– Jackson, ha fel tudsz állni, akkor ugorj, szükségünk van minden kézre – törölte le a kormot homlokáról. – A sebesülteket be kell vinni a Nagy Házba, és értesítenünk kell Tantaloszt a történeteikről.

– Miért őt? – kérdeztem.

– Mert ő az ... új edző.

– Nem Kheirón? És hol van Árgus? Ő a biztonsági őrök vezetője, itt kellene lennie.

Clarisse elhúzta a száját.

– Árgust kirúgták. A dolgok megváltoztak, amióta itt voltatok.

– De Kheirón... Ő képezi ki a srácokat évezredek óta a szörnyek elleni harcra. Nem tűnhet csak úgy el. Mi történt?

– Pont az, amit mondtál: éppen azon van, hogy csak úgy eltűnjön – mutatott Thália fájára.

Minden táborlakó ismerte a fa történetét. Hat évvel ezelőtt Grover, Annabeth és két másik félisten, Luke és Thália egy csapat szörnytől üzelve a táborba menekültek. Amikor elérték a csúcst, Thália, Zeusz lánya, hátramaradt, hogy feltartsa a szörnyeket, amíg barátai be nem jutnak a biztonságot jelentő táborba. Amikor haldokolni kezdett, apja megsajnálta, és fenyőfává változtatta. Thália szelleme erősítette a Félvér Tábor köré vont határt, melyen szörnyek át nem hatolhattak. A fenyő azóta állt a tábor szélén, büszkén, szálfegyenesen.

De most örökzöld levelei, már amelyik rajta maradt a fán, egészen elsárgultak. A fa törzsén, egy méter magasságban egy lyuk látszódott, nem nagyobb egy fegyvergolyónyinál, és a sebből gyanta szivárgott.

Jeges réműlet fogott el. Hirtelen megértettem, mi a baj: Thália fája, amely eddig varázsvonalként védte a tábort, haldoklik.

Valaki megmérgezte.